

Biologiske mødre har også brug for et godt liv

Artikel af Aniella Bonnichsen fra www.modkraft.dk

Den 19. september var der en stor konference på Christiansborg med titlen: "Adoption – en politisk hånd til et godt liv". Ok – tænkte jeg, det er præcis, hvad vi har brug for.

Nu har jeg gennem snart et år forsøgt at trænge igennem til politikerne for at gøre opmærksom på en af de mest oversete grupper her i Danmark - biologiske mødre, som har måttet give slip på deres børn.

Desværre måtte jeg konstatere igen at blive tilsidesat. Konferencen var kun tilrettelagt til gavn for de adopterede og adoptanterne.

Fint, at der bliver gjort noget for adoptivfamilierne, det er også helt nødvendigt, men det er dog helt grotesk, at der ingen hjælp er at hente for de mødre, som har bragt det største offer, noget menneske kan. Jeg er selv en af de kvinder, som har måttet give mit barn fra mig for mange år siden.

Det har præget hele min tilværelse – adoption berører ikke alene de adopterede og adoptanterne – børnene kommer jo ikke ud af den blå luft – vi er faktisk kvinder af kød og blod, som har båret på disse børn og bragt dem til verden – har vi ikke lige så meget ret til et godt liv?

Ja, jeg har da selv et rimeligt godt liv i dag, men jeg tror, det er de færreste, der kan forestille sig, hvad det vil sige at føle sig tvunget til at overlade sit barn til fremmede.

Ok – det er ikke mange kvinder herhjemme mere, der står i den smertelige situation, og jeg har da også indtryk af, at der i dag er en rimelig god hjælp til kvinder, der er uønsket gravide. Men går du år tilbage i tiden, var situationen en ganske anden.

Der er kvinder både herhjemme og over hele verden, som er blevet presset til – franarret eller frastjålet deres børn.

Jeg ved det, for jeg har selv oplevet det – jeg har hørt frygtelige historier fra talrige kvinder, og jeg har fået at vide fra en socialrådgiver, hvordan de i den gamle mødrehjælp nærmest tvang de unge, svage og fattige kvinder til at bortadoptere deres børn.

For år tilbage var jeg medlem af den nu nedlagte forening Stamtræet. Her mødte jeg mange kvinder i samme situation som jeg selv, kvinder, som måtte leve med savnet, sorgen og uvisheden om deres barns skæbne.

Jeg mødte også de adopterede, som levede med uvisheden om deres fortid. Jeg mødte kvinder, som lå for døden uden at kunne få fred i sjælen, før de havde fået vished for, hvordan det var gået det barn, de engang havde sat i verden, men ikke havde haft mulighed for at beholde.

Jeg måtte selv bruge 10 år på at lede efter mit første barn.

Pudsigt nok, da jeg omsider havde fået etableret en kontakt til min søn, havde stort set alle de andre medlemmer fra Stamtræet også fundet det familiemedlem, de ledte efter.

Vores ældste medlem, en kvinde på 94 havde endelig fundet sin datter på 78 – både mor og datter havde i lang tid rendt rundt og ledt efter hinanden.

Lykkeligt - ja, men er det ikke på tide, at der ydes den bedst mulige indsats for, at nære familiemedlemmer, som

er blevet skilt fra hinanden, kan finde sammen igen?

Det tager tid at komme rigtigt ind på livet af hinanden efter mange års adskillelse. For mit eget vedkommende måtte jeg undvære mit første barn i 26 år.

Han er nu fuldt integreret i sin biologiske familie til stor glæde for os alle. Jeg har altid har elsket ham på nøjagtig samme måde, som mine andre børn – men der er meget at indhente, når man har været adskilt i mange, mange år – når man det mon nogensinde?

Det hedder sig, at adoption skal være til gavn for barnet. Men det er som om, det mere handler om at finde børn til barnløse, frem for at finde forældre til forældreløse.

Hvis man virkelig vil gøre det bedste for børnene, må man gøre alt for at hjælpe de biologiske forældre til at beholde deres egne børn. Mor og barn er så tæt forbundne.

Det er et alvorligt indgreb (nogen kalder det et overgreb) at skille mor og barn ad. Kun hvis det er absolut nødvendigt for barnets bedste, bør man gøre det.

Men man skal så også gøre sig klart, at man samtidig kan skabe dybe og livslange traumer for såvel mor som barn.

Ved adoption er det nødvendigt, at alle tre parter i adoptionstrekanten ydes den bedst mulige hjælp til at leve videre i den nye situation.

Her svigter samfundet fuldstændig, der gives hjælp til adoptivfamilier, mens de mødre, som har måttet give slip på deres børn bliver totalt ignoreret, der ingen hjælp at hente.

Jeg er selv terapeut og tilbyder bl.a. disse kvinder hjælp, men så vidt jeg har kunnet orientere mig, er jeg den eneste, der gør det. Der kommer kvinder i min klinik som forgæves har rendt samtlige myndigheder på dørene, uden at kunne få hjælp.

Åbne adoptioner, hvor adoptivfamilie og biologisk familie kender hinanden, og hvor kontakten bliver bevaret, er klart at foretrække for såvel mor som barn og dermed også adoptivforældrene.

Egentlig synes jeg, det er svært at få øje på, hvad formålet med anonyme adoptioner skulle være.

I det mindste mener jeg, at anonymiteten må ophæves gensidigt - med mindre den ene part ønsker den bevaret - efter barnets fyldte 18 år, således at begge parter, mor og barn på lige fod kan søge kontakt med hinanden.

Som biologisk mor føles det som om, man bliver straffet livet igennem, når man aldrig rent juridisk bliver behandlet på lige fod med sit barn – heller ikke når den adopterede er personligt myndig.

Biologiske mødre, som med stor smerte i sjælen må afgive deres egne børn, er endog ringere stillet end sæddonorer.

Biologiske mødre bliver straffet for den samme handling, som sæddonorer bliver belønnet for – kvinderne lider ofte hele livet igennem, mens mænd, der sælger deres sæd, kun har fornøjelsen og samtidig får nogle let tjente penge for deres indsats.

Jeg vil gerne have aflivet myten om, at biologiske mødre selv har valgt deres børn fra, og at de dermed heller ikke skal have nogen rettigheder.

For har det nu reelt også været hendes eget valg? - Hvilke andre valgmuligheder har hun haft? - Har hun fået tilstrækkelig information? - eller er hun simpelthen blevet manipuleret til at fraskrive sig sit barn?

Ved adoptioner er der ikke alene tale om børn, der må lide under at blive svigtet. Der er også tale om kvinder, som er blevet svigtet såvel af samfundet som af deres egne familier. Kvinder, som i mange tilfælde lider hele livet igennem.

Jeg var kun 15 år gammel, da jeg tvunget af omstændighederne måtte give mit barn fra mig.

Jeg erkender, at jeg har svigtet ham, men jeg tror ikke, der er nogen biologiske mødre, som ønsker at svigte deres børn, tværtimod er det nok for de flestes vedkommende den tungeste beslutning i deres liv – en beslutning truffet for at give barnet et bedre tilværelse, end man selv har været i stand til, uanset hvor ondt, det har gjort på en selv.

Det må være på tide, at sandheden om adoptioner kommer frem i lyset, at se hele adoptionsproblematikken i et større perspektiv, at vi bliver behandlet med ligeværdighed og gensidig respekt, og at vi alle – også biologiske mødre får ret til en menneskeværdig tilværelse.